

הערה לסיגל: בדף שמצורף לעבודה יש יותר הסברים

(לא רואים את השקופית הזו כשמציגים את המצגת)

האמנם

שחר פרץ

בתמונה מופיעה ילדה ההולכת בשדה קוצים. שלפי הישבולים והאספסת (ראה בהערה בעמוד האחרון) הוחלפו בקוצים שהכאב בדריכה עליהם ברור בתמונה. בדומה לשיר, גם כאן הילדה מחייכת בשמחה, למרות הכאב. כמו בשיר, הילדה שמחה ותמימה לחלוטין. בניגוד לבתים האחרים, התיאורים בבית הזה לא מאוד נוראיים (אדרבה – מתואר שדה פתוח, ומודגשת תמימותה של זו שגולדברג מדברת אליה) ולכן הצבעים יחסית בהירים.

בבית השני ממשיך להיות מודגש הניגוד
בין הסביבה העויינת לבין השמחה והשקט
הפנימי של האחת שמדברים אליה. כדי
להבהיר את תחושת העויינות, השדה
חשוק, עם גשם כבד בהתאם לשיר. גם
בבית הזה הילדה רצה בחיוך. באופן אישי
אני מוצא את התיאור של הסביבה בבית
הזה יחסית עויין ("מטר ישיגך בעדת
טיפותיו הדוקרת, על כתפך, חזך,
צווארך...") לעומת תיאור של שלווה נפש
מוחלטת ("ותלכי בשדה הרטוב, וירחב בך
השקט, כאור בשולי הענן"). על כן,
הסביבה בתמונה איוינת ואפלה, בעוד
הילדה מתרוצצת בשמחה ועליזות באותו
שדה אפל.

בניגוד לשאר הבתים, ריח התלם, השמש בשלולית ואהבת החיים בבית השלישי איננה מדכדכת בכלל ונותנת תחושה חיובית ואופטימית לגבי העתיד. הורתי ל־AI להשתמש בצבעים בהירים וצבעוניים על מנת להבליט זאת. כדי לחבר את התמונה לבית הראשון, השדה והילדה עדיין רטובים. באופן דומה גולגברג ממשיכה את האימאג' מהבית הראשון באמירתה "וראית את השמש, בראי השלולית הזהוב" (אם כי כאן השילוב בין השמש והמים מתבטא כקשת בענן, שגם מוסיפה לצבעוניות של התמונה) ובכך "גוררת" את מוטיב המים גם לבית הזה.

ביחס לבית השלישי, בבית הזה מוצגים התיאורים הקשים ביותר – "את תלכי בשדה, לבדך, לא נצרבת בלהט השרפות, בדרכים שסמרו מאימה ומדם", תוך שימוש במילים חדות מאוד וברורות מאוד. לעומת זאת, הוא מסתיים באופן מאוד אוטימי ("ובישר לבב שוב תהיה ענווה ונכנעת, כאחת הדשאים, כאחת האדם") באמירה שלמרות הכל, עדיין תהיה דרך פשוטה, ברורה, שבה כל אדם יכול להיות אדם, לאחר כך (כנראה בהתייחסות למלחמה).

בתמונה מופיעה ילדה שמצד אחד שריפות לצידה, ושני צדדי התמונה אבלים וכבדים (בהמשלה לתיאורים הקשים בשיר עצמו), אך מצד שני הילדה מתהלכת על שביל דשא מואר וברור, נקי משריפות ומבעיות, כדי לשקף את הצד האופטימי של הבית האחרון.

